

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การค้าประเวณีอยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลานาน ไม่มีหลักฐานที่ปรากฏแน่ชัดว่าโสเภณีเกิดขึ้นเมื่อใดในประเทศไทยแต่สันนิษฐานว่าพัฒนามาจากทาสหญิงในสมัยกรุงศรีอยุธยา โดยทำหน้าที่บำเรอผู้เป็นนายและผู้อื่นตามนายสั่ง ในสมัยพระเจ้าอู่ทอง (สมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1) กรุงศรีอยุธยา พ.ศ. 1904 มีบทบัญญัติหญิงโสเภณีไว้ใน กฎหมายตราสามดวง โดยยอมให้มีการค้าประเวณีได้แต่จะต้องเสียภาษีให้แก่รัฐ ต่อมาปี พ.ศ.2448 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงประกาศเลิกทาสทำให้หญิงทาสประกอบอาชีพโสเภณีเป็นจำนวนมากโดยมีการจัดตั้งเป็นสำนักนครโสเภณี มีหัวหน้ารวบรวมตั้งโรงหาเงินเรียกเก็บตัวภาษีและพบว่า มีปัญหาการหลอกหญิงสาวจากต่างจังหวัดมาเป็นโสเภณี การค้าประเวณีได้แพร่หลายมาก ปรากฏว่ามีการแพร่เชื้อกามโรค พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตราพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127 ขึ้นใน พ.ศ.2452 โดยยอมให้มีการค้าประเวณีแต่ต้องจดทะเบียนและเก็บค่าขึ้นทะเบียนทำรายชื่อโสเภณีที่ประกอบอาชีพในสำนักงานของตน เพื่อให้เจ้าพนักงานตรวจตรา ส่วนหน้าสำนักประเวณีต้องแขวนโคมไฟเป็นเครื่องหมายไว้หน้าบ้านเพื่อความสะดวกในการตรวจตรา (โกศล วงศ์สวรรค์และสถิต วงษ์สวรรค์, 2543, หน้า 370) ต่อมาในปี พ.ศ.2477 พบว่าโสเภณีแพร่เชื้อกามโรคให้แก่ผู้ชายที่มาใช้บริการ จึงอนุญาตให้มีการจดทะเบียนโสเภณีถูกต้องตามกฎหมายเพื่อเปิดโอกาสให้โสเภณีได้รับการรักษาทางการแพทย์ โดยออกเป็นพระราชบัญญัติป้องกันกามโรค พ.ศ.2477 และได้บังคับใช้เรื่อยมา (กมล โอศิริ, 2542, หน้า 5)

ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศไทยเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติและมีมติรับรองอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าสตรี เนื่องจากการค้าประเวณีเป็นเรื่องที่ทำให้เสื่อมเสียศักดิ์ศรีของมนุษย์ เป็นเหตุแห่งการค้าหญิง คำทาส การลักพา การล่อลวง การขูดคร่ำ การบังคับหญิงเพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการผิดศีลธรรมและต้องการขจัดพวกที่แสวงหาผลประโยชน์จากโสเภณี ประเทศไทยเป็นสมาชิกและได้รับมติดังกล่าวจึงได้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127 และประกาศใช้พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ขึ้นแทน (สมบุรณ์ บุญฤทธิ์, 2544, หน้า 109) โดย จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัถน์ นายกรัฐมนตรีสมัยนั้น มุ่งกวาดล้างการค้าประเวณีเป็นอันดับแรกและออกพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี

พ.ศ.2503 ขึ้นมาบังคับใช้แทนและถือว่าโสเภณีเป็นอาชีพผิดกฎหมาย ในทางปฏิบัติของทางภาครัฐได้มีความพยายามเร่งแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีมาโดยตลอด จากพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ที่ได้บังคับใช้มาเป็นเวลานาน ทั้งนี้จากสภาพสังคมมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย และธุรกิจการค้าประเวณีได้เติบโตจนเป็นปัญหาสังคมที่ต้องเฝ้าระวังตามไปด้วย จนต้องมีการเพิ่มเติม ปรับเปลี่ยน และยกเลิกกฎหมายเก่าเพื่อให้ทันต่อสภาพการณ์ทางสังคมของประเทศ

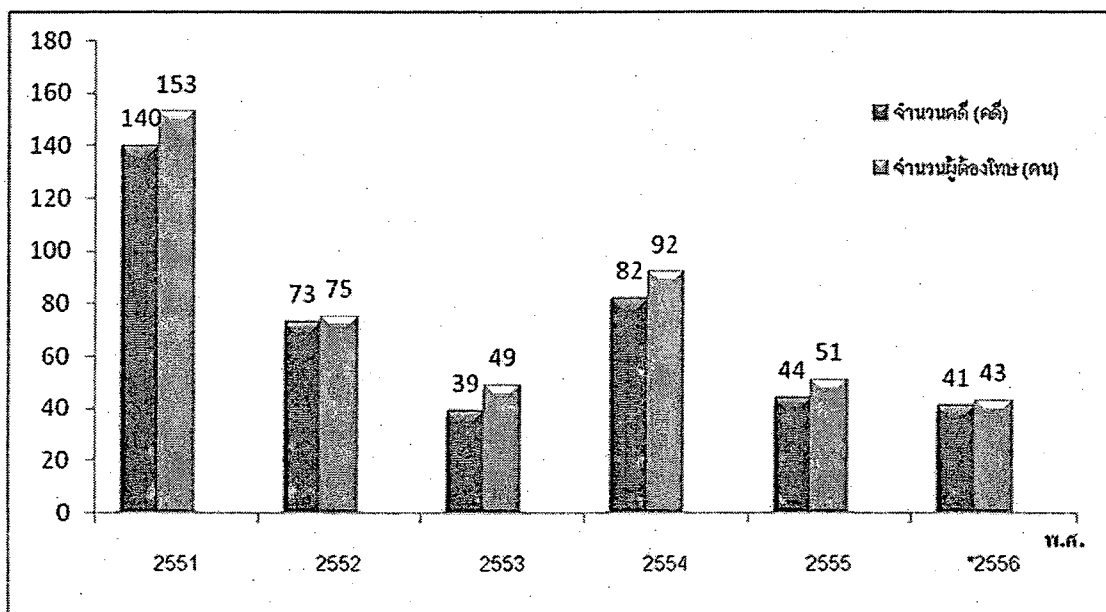
ดังนั้น พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 จึงเป็นกฎหมายที่ล้าสมัย ประกอบกับกระแสสังคมและสภาพการณ์ต่างๆ ที่รุนแรงขึ้นจนมีการเสนอแนะให้ยกเลิกและได้ปรับปรุงแก้ไข โดยนายกรัฐมนตรีขณะนั้นคือ นายชวน หลีกภัย ประกาศใช้ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 แทนซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2540 โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ เป็นการปราบปรามการค้าประเวณีและคุ้มครองบุคคลโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่อาจถูกล่อลวงมาเพื่อการค้าประเวณี และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำการค้าประเวณี หวนกลับไปประกอบอาชีพเดิมอีก กำหนดให้มีการคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้กระทำการค้าประเวณี กำหนดโทษบิดา มารดา หรือผู้ปกครองซึ่งรู้หรือควรจะรู้ว่ามีการจัดหาผู้อยู่ในปกครองเพื่อการค้าประเวณีและให้ศาลมีอำนาจถอนอำนาจการปกครองของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรือมีส่วนร่วมหรือมีส่วนได้ส่วนเสียให้ผู้อยู่ในความปกครองเพื่อทำการค้าประเวณี และเพิ่มโทษผู้ที่กระทำการโฆษณา ชักชวน ผู้จัดหา ผู้ควบคุม และผู้ดูแลเจ้าของกิจการสถานการค้าประเวณี หรือแนะนำตัวด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์หรือกระทำการให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณี ฉะนั้นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีได้มีการปรับปรุงแก้ไขหลายครั้งเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมที่เปลี่ยนแปลง

จะเห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 เปลี่ยนแปลงหลายประการ โดยเฉพาะเรื่องการเพิ่มบทลงโทษผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง รู้เห็น หรือสนับสนุนในกระบวนการค้าประเวณี และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ละเลยในการปฏิบัติหน้าที่และมีส่วนสนับสนุนช่วยเหลือผู้กระทำผิด อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับการป้องกันมากขึ้นนอกจากการปราบปรามเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตามประเทศไทยมีการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีมาแล้วหลายครั้งแต่ปัญหาการค้าประเวณีก็มีความซับซ้อนมากขึ้นเช่นกัน ในปัจจุบันธุรกิจการค้าประเวณีเป็นกิจกรรมที่สร้างรายได้มหาศาลให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งสถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วส่งผลให้การค้าประเวณีปรับเปลี่ยนรูปแบบ

ให้มีความหลากหลายและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ทั้งเพื่อเลี้ยงกฎหมาย หรือเพื่อตอบสนองความต้องการเปลี่ยนแปลงทางสภาวะเศรษฐกิจ สังคม และความต้องการของลูกค้า

เนื่องจากการค้าประเวณีมีรูปแบบซับซ้อนดังที่กล่าวไว้ ส่งผลให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่มีจำนวนผู้ติดเชื้อเพิ่มมากขึ้น โดยมีจำนวนผู้ติดเชื้อรายใหม่มากกว่าร้อยละ 65 ของเป้าหมายที่คาดการณ์ไว้มีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ประเทศต้องใช้งบประมาณมหาศาลเพื่อป้องกันและรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาการค้าประเวณีเป็นปัญหาที่สำคัญของประเทศที่ต้องเร่งแก้ไข ตลอดจนมีแผนยุทธศาสตร์ป้องกันและแก้ไขปัญหาเอดส์แห่งชาติ เพื่อลดจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ ระหว่างปี พ.ศ.2555 – พ.ศ.2559 จะดำเนินการทั่วประเทศขยายผลทุกจังหวัด เน้น 31 จังหวัดเนื่องจากมีผู้ติดเชื้อเอชไอวีมาก ได้แก่ เชียงราย เชียงใหม่ พะเยา ตาก พิษณุโลก นครราชสีมา ขอนแก่น อุบลราชธานี อุตรดิตถ์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ สมุทรปราการ ลพบุรี เพชรบุรี สมุทรสาคร ปทุมธานี กรุงเทพมหานคร ตรัง ชลบุรี ฉะเชิงเทรา ระยอง สงขลา สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต นครศรีธรรมราช ตรัง และระนอง (สุเมธ องควรรณดี, 2554)

จังหวัดพิษณุโลก พบผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สะสมตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. 2527 ถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ.2554 ประมาณ 3,989 คน เสียชีวิตแล้วประมาณ 1,001 คน ยังมีชีวิตอยู่ประมาณ 2,985 คนและยังมียังมีผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่ไม่สามารถระบุจำนวนที่แน่นอนได้เพราะบางคนยังไม่แสดงอาการและไม่เข้ารับการตรวจในหน่วยบริการสาธารณสุข ในปี 2553 มีพนักงานหญิง (หญิงขายบริการทางเพศ) ทั้งทางตรงและแอบแฝง ในจังหวัดพิษณุโลกสมัครใจตรวจเลือดพบว่า ติดเชื้อเอชไอวี 6 คนจากทั้งหมด 294 คน (กลุ่มสื่อสารความเสี่ยงและพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพ, สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 9, กรมควบคุมโรค, กระทรวงสาธารณสุข) จะเห็นว่าการค้าประเวณีเป็นปรากฏการณ์ที่ขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในระดับชาติและนานาชาติกลายเป็นปัญหาระดับโลก อีกทั้งยังเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหายาเสพติด ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม และปัญหาอาชญากรรมซึ่งจะเห็นได้จากรายงานสถิติคดีเกี่ยวกับความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพ 1 แสดงจำนวนคดีและจำนวนผู้ต้องโทษ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 จำแนกตามปี พ.ศ.2551 ถึง พ.ศ.2555

หมายเหตุ: * หมายถึง ตั้งแต่เดือนมกราคม ถึง มิถุนายน พ.ศ.2556

ที่มา: ปรับปรุงจาก ข้อมูลสำนักงานศาลยุติธรรม โดยกลุ่มระบบข้อมูลและสถิติ สำนักแผนงานและงบประมาณ ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2551 ถึง เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2556

สถิติคดีเกี่ยวกับความผิดพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 (สำนักงานศาลยุติธรรม โดยกลุ่มระบบข้อมูลและสถิติ สำนักแผนงานและงบประมาณ) พบว่า จำนวนคดีและจำนวนคนต้องโทษตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 – พ.ศ. 2553 มีจำนวนคดีลดลงดังนี้ พ.ศ.2551 มีจำนวนคดี 140 คดี จำนวนคนต้องโทษ 153 คน พ.ศ.2552 มีจำนวนคดี 73 คดี จำนวนคนต้องโทษ 75 คน และ พ.ศ.2553 มีจำนวนคดี 39 คดี จำนวนคนต้องโทษ 49 คน จะเห็นว่าผลการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 แต่เมื่อถึงปี พ.ศ.2554 กลับพบว่าจำนวนคดีและจำนวนคนต้องโทษเพิ่มขึ้นมากถึง 43 คดีเมื่อเทียบกับจำนวนคดีและจำนวนคนต้องโทษกับปี พ.ศ.2553 ดังนี้ พ.ศ.2554 จำนวนคดี 82 คดี จำนวนคนต้องโทษ 92 คน และจำนวนคดีและผู้ต้องโทษลดลงเมื่อเข้าสู่ปี พ.ศ.2555 และปี พ.ศ.2556 จะเห็นว่าสถานการณ์การค้าประเวณีเริ่มขยายตัวและเพิ่มมากขึ้นภายในปี พ.ศ.2554 ถึงแม้ว่าจะลดลงในปี

พ.ศ. 2555 เนื่องจากตั้งแต่ปี พ.ศ.2551 เป็นต้นมา มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี และการค้ามนุษย์เพิ่มเติมขึ้นมา โดยมีการกำหนดโทษเพิ่มมากขึ้นจึงทำให้การจับกุมคดีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ลดลงแต่อย่างไรก็ตามเมื่อปัญหายังไม่ถูกขจัดให้หมดสิ้นไปได้ และมีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่แน่นอนสังเกตจากจำนวนสถิติของคดีที่มีทั้งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และมีลดลงบ้าง จากนั้นก็เพิ่มขึ้นอีกสะท้อนให้เห็นถึงกลไกของผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดระเบียบทางสังคมที่ไม่อาจจะแก้ไขปัญหาค้าประเวณีให้หมดสิ้นไปได้ และหากการแก้ไขปัญหานี้ไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ของนโยบายและกฎหมายการปราบปรามการค้าประเวณี สถานการณ์การค้าประเวณีจะเป็นอย่างไรต่อไปในอนาคต และในปี พ.ศ.2558 ประเทศไทยก้าวไปสู่ประชาคมอาเซียนที่มีการบริการข้ามพรมแดนระหว่างประเทศซึ่งเป็นหนึ่งในนโยบายหลักของประชาคมอาเซียน แล้วสถานการณ์การค้าประเวณีจะมีแนวโน้มเป็นอย่างไร และผู้ที่มีหน้าที่และมีส่วนเกี่ยวข้องจะมีวิธีการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาค้าประเวณีข้ามชาติได้หรือไม่

ดังนั้น องค์การภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนพยายามที่จะแก้ไขปัญหาค้าประเวณีด้วยการออกกฎหมายบังคับใช้ มาตรการ และแนวทางการปฏิบัติร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่ยังมีอุปสรรคสำคัญคือ กฎหมาย มาตรการ และแนวนโยบายที่นำไปปฏิบัติยังไม่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติจริงได้ทั้งหมดด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น งบประมาณในการจัดสรรป้องกันและปราบปรามปัญหาค้าประเวณีมีน้อยหากเทียบกับงบประมาณด้านอื่นและผู้หญิงที่มาค้าประเวณีส่วนใหญ่สมัครใจมาขายบริการทางเพศ เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยเรื่องการนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ไปปฏิบัติ กรณีศึกษาเขตพื้นที่เทศบาลนครพิษณุโลก จึงมุ่งศึกษาถึงสถานการณ์การค้าประเวณีในเขตพื้นที่เทศบาลนครพิษณุโลกว่ามีสถานการณ์เป็นอย่างไร และศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคของการนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไปปฏิบัติว่าเป็นอย่างไร

คำถามการวิจัย

1. สถานการณ์การค้าประเวณีในเขตเทศบาลนครพิษณุโลกเป็นอย่างไร
2. ปัญหาและอุปสรรคในการนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไปปฏิบัติ เป็นอย่างไรบ้าง

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงสถานการณ์การค้าประเวณี ในเขตพื้นที่เทศบาลนครพิษณุโลก
2. เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคในการนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไปปฏิบัติ ศึกษากรณี เขตพื้นที่เทศบาลนครพิษณุโลก

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาตามขอบเขต โดยแบ่งขั้นตอนไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาค้นคว้าถึงแนวคิด ทฤษฎี และวิเคราะห์ข้อมูลเอกสาร เช่น หนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

1.1 ความหมายของการค้าประเวณี

1.2 พัฒนาการการค้าประเวณีในประเทศไทย

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี ได้แก่ สาเหตุของการเข้าสู่การค้าประเวณี ประเภทของสถานบริการทางเพศ และรูปแบบของสถานบริการทางเพศ

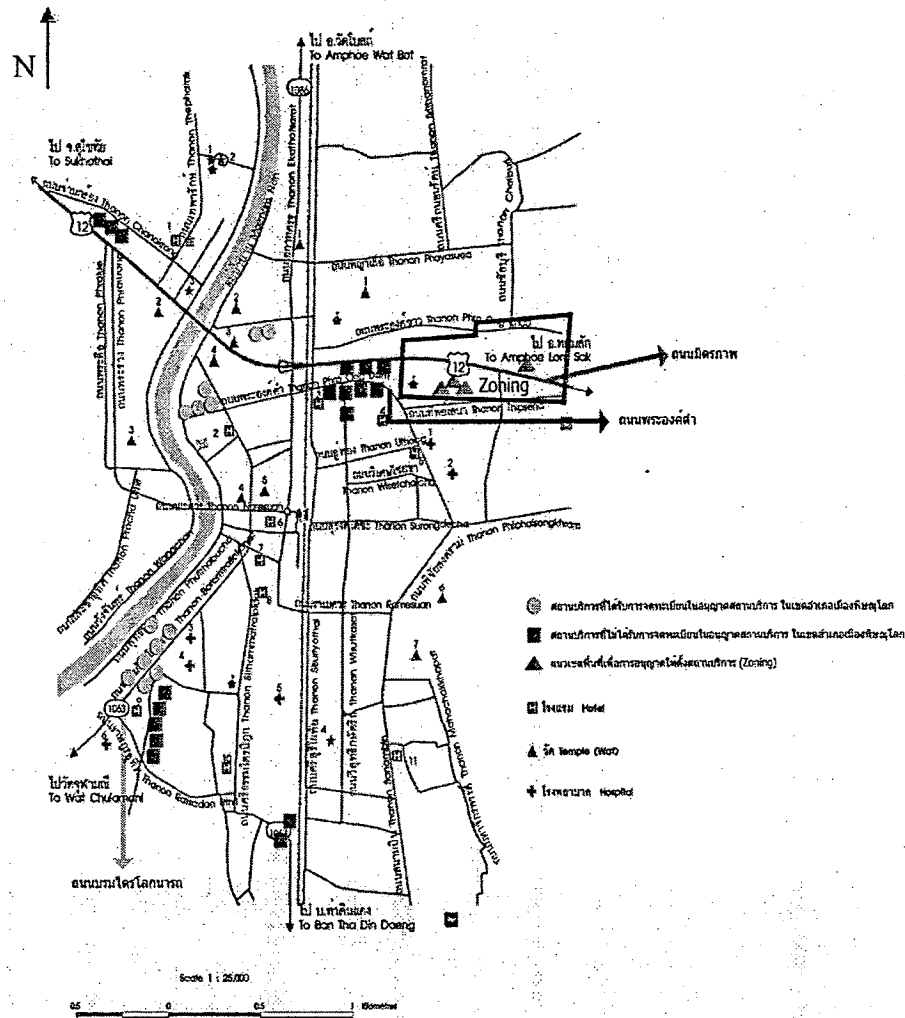
1.4 แนวคิดและทฤษฎีการน่านโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ความหมายของการน่านโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยกำหนดความสำเร็จในการน่านโยบายไปปฏิบัติ แนวทางการน่านโยบายไปปฏิบัติ ตัวแบบของการน่านโยบายไปปฏิบัติ ลักษณะของการน่านโยบายไปปฏิบัติ องค์การและผู้เกี่ยวข้องในการน่านโยบายไปปฏิบัติ และปัญหาและอุปสรรคในการน่านโยบายไปปฏิบัติ

1.5 กฎหมายที่เกี่ยวกับการแก้ไขการค้าประเวณี ได้แก่ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 กฎกระทรวง (พ.ศ.2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540

1.6 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ไปปฏิบัติ

2. ขอบเขตด้านพื้นที่

สถานบริการที่ได้รับการจดทะเบียนใบอนุญาตสถานบริการ สถานบริการที่ไม่ได้รับการจดทะเบียนใบอนุญาตสถานบริการ และแนวเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก

ภาพ 2 แสดงที่ตั้งสถานบริการที่ได้รับการจดทะเบียนใบอนุญาตสถานบริการ
สถานบริการที่ไม่ได้รับการจดทะเบียนใบอนุญาตสถานบริการ และ
แนวเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก
พ.ศ. 2555

ที่มา: ปรับปรุงจากข้อมูลการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและที่ทำการปกครองอำเภอเมืองพิษณุโลก

จากการศึกษา ค้นคว้าจากเอกสารและข้อมูลพื้นฐานจากที่ทำการปกครองอำเภอเมืองพิษณุโลก พบว่าสถานบริการในเขตเทศบาลนครพิษณุโลกมีความหนาแน่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะในเขตพื้นที่เทศบาลนครพิษณุโลก ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนสถานบริการที่ได้รับการจดทะเบียนใบอนุญาตสถานบริการที่ตั้งอยู่บนถนนสายต่างๆ ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก

ลำดับ	ชื่อถนน	จำนวนสถานบริการ(แห่ง)
1	ถนนชาญเวชกิจ	1
2	ถนนบรมไตรโลกนารถ	13
3	ถนนมิตรภาพ	4
4	ถนนราชอุทิศ	1
5	ถนนเอกาทศรถ	3
6	ถนนพระองค์ดำ	2
7	ถนนเจ้าพระยาพิษณุโลก	1
8	ถนนศรีธรรมไตรปิฎก	1
9	ถนนสิงห์วัฒน์	1
10	ถนนธรรมบูชา	1
11	ถนนเทพารักษ์	1
12	ถนนพระร่วง	1
13	ถนนสนามบิน	1
รวม		31

ที่มา: ปรับปรุงจากข้อมูลพื้นฐานสถานบริการประจำปี 2555 จังหวัดพิษณุโลก ที่ทำการปกครองอำเภอเมืองพิษณุโลก ข้อมูล ณ เดือน สิงหาคม พ.ศ.2555

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจป้องกันปราบปรามสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก เจ้าพนักงานศาลยุติธรรมจังหวัดพิษณุโลก เจ้าพนักงานปกครองอำเภอเมืองพิษณุโลก เจ้าหน้าที่

สาธารณสุขจังหวัดพิษณุโลก เจ้าหน้าที่พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพิษณุโลก
เจ้าของสถานประกอบการ และประชาชนทั่วไป ในเขตพื้นที่เทศบาลนครพิษณุโลก

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ตาราง 2 แสดงกิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินการวิจัยเรื่อง การนำพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ไปปฏิบัติ

กิจกรรมและขั้นตอนการ ดำเนินการวิจัย	ระยะเวลา (เดือนตุลาคม) พ.ศ. 2556 - พ.ศ. 2557								
	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.
1. กำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ และศึกษาเอกสารงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง									
2. เตรียมเค้าโครงเรื่องและ เสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์									
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัย									
4. ดำเนินการสัมภาษณ์และ เก็บรวบรวมข้อมูล									
5. วิเคราะห์ข้อมูลและ ประมวลผล									
6. เสนอผลงานวิจัย									
7. จัดทำรูปเล่ม									

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์การค้าประเวณี และปัญหา/อุปสรรคในการนำ
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ไปปฏิบัติ รวมถึงเพื่อให้ผู้ที่มี
อำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหการค้าประเวณีตระหนักถึงปัญหาและร่วมมือกัน
กับทุกองค์กรที่รับผิดชอบ ตลอดจนสามารถหาแนวทางการแก้ไขปัญหการค้าประเวณี

2. เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหการค้าประเวณี
ในสังคมอย่างตรงประเด็น

นิยามศัพท์เฉพาะ

การค้าประเวณี หมายถึง การยอมรับกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่นอันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด

สถานการค้าประเวณี หมายถึง สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณี และให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย

การบังคับใช้กฎหมาย หมายถึง การนำพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ไปปฏิบัติ โดยให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

การนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง การนำนโยบาย มาตรการ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีไปสู่การปฏิบัติ โดยมีองค์การและผู้เกี่ยวข้อง คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ป้องกันปราบปรามเมืองพิษณุโลก เจ้าพนักงานศาลยุติธรรมจังหวัดพิษณุโลก เจ้าพนักงานปกครองอำเภอเมืองพิษณุโลก และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดพิษณุโลก ปฏิบัติหน้าที่ดำเนินการตามนโยบายเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของนโยบาย มาตรการ และกฎหมายกำหนดไว้

สถานบริการทางเพศตรง หมายถึง สถานที่ที่เปิดขายบริการทางเพศเป็นลักษณะของช่อง หรือสำนัก กล่าวคือมีสถานที่และมีผู้ขายบริการทางเพศให้บริการอยู่ สำนักแต่ละแห่งจะมีกฎและเจ้าของหรือผู้ควบคุมดูแลกิจการธุรกิจสำนัก

สถานบริการทางเพศแอบแฝง หมายถึง สถานที่ซึ่งอยู่ในรูปแบบของธุรกิจ โดยมีการขายบริการทางเพศแอบแฝงอยู่ เช่น อาบอบนวด ร้านอาหาร คาราโอเกะ นวดแผนโบราณ เป็นต้น

สำนัก หมายถึง สถานที่ที่กันเป็นห้องเล็กห้องน้อยสำหรับลูกค้ามาใช้บริการทางเพศ ในสำนักจะมีหญิงขายบริการทางเพศอาศัยอยู่ และมีผู้ควบคุมดูแลสำนักเป็นคนดูแลกิจการในสำนัก

เตร็ดเตร่ หมายถึง ผู้ที่ขายบริการทางเพศที่ไม่มีสังกัด หรือที่สำนัก จะขายบริการทางเพศในรูปแบบที่ไม่มีพื้นที่แน่นอน เช่น ตามริมถนน สวนสาธารณะ เป็นต้น

ผู้ประกอบการสถานบริการ หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่จัดตั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้า เช่น ร้านคาราโอเกะ อาบอบนวด นวดแผนโบราณ ร้านอาหาร เป็นต้น